

ע"פ 5639/08/20 - מוחמד אבו מוך, חנאן אבו מוך, בסמה אבו מוך, אפנאן אבו מוך, נעם אבו מוך נגד עמותת חסידי חוסני אלקואסמי, מנאל אבו סרייה

בית המשפט המחוזי בחיפה

20 דצמבר 2020

ע"פ 5639-08-20 אבו מוך ואח' נ' עמותת חסידי חוסני אלקואסמי (ע"ר) ואח'

בפני הרכב כבוד השופטים:

אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד]

תמר נאות פרי

ארז פורת

המערערים

מוחמד אבו מוך

חנאן אבו מוך

בסמה אבו מוך

אפנאן אבו מוך

נעם אבו מוך

נגד

המשיבים

1. עמותת חסידי חוסני אלקואסמי

2. מנאל אבו סרייה

פסק דין

ערעור על החלטות בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט אהוד קפלן) בת"א 9409-01-20.

השופטת תמר נאות-פרי:

ההליך בבית המשפט קמא -

1. תחילתו של ההליך קמא היה ביום 5.1.2020, עת הוגשה בקשה למתן צו מניעה זמני מטעם עמותת חסידי חוסני אלקואסמי (להלן: "**המשיבה 1**") נגד חמישה מבני משפחת אבו מוך (להלן: "**המערערים**"). בבקשה זו התבקש צו מניעה זמני בהתייחס לחלקה 73 בגוש 8758 מאדמות באקה אלגרביה (להלן: "**החלקה**").
2. המדובר בחלקה בשטח של כולל של כ-18,600 מ"ר כאשר הבעלות רשומה על שם כמה וכמה בעלים שונים במושע, ביניהם המשיבה 1 והמערערים, וכאשר בשנים 2008 ו-2018 נרשמו הפקעות שונות לטובת הרשות המקומית.
3. בבקשה למתן צו המניעה הזמני נטען כי לעמותה יש זכויות בחלק מהחלקה, בשטח של כ-3,000 מ"ר, כאשר המדובר בזכויות בלתי מסוימות היות וטרם בוצעה חלוקה של המקרקעין.

4. עוד נטען בבקשה כי המערערים פוגעים בזכויותיה של המשיבה 1 בחלקה בשל בנייה שבוצעה מטעמם בחלקה, וליתר דיוק - טענת העמותה (בסעיף 9 לכתב התביעה קמא) הייתה כי בשטח היה בעבר משטח אשר נועד להקמת מבנה, אך בנייתו הופסקה במשך שנים נוכח המחלוקת בין הצדדים לגבי חלוקת החלקה ונוכח עסקאות מקרקעין רבות לגבי חלקים מהחלקה, וכל עוד לא תחולק החלקה - המערערים מנועים מלהמשיך בעבודות בנייה בחלקה, לרבות מעל המשטח, למרות זאת, כך לטענת המשיבה 1, המערערים המשיכו את הבנייה מעל המשטח ואף פועלים ליציקת גג למבנה שלא כדין (להלן: "**המבנה**"), על מנת לקבוע עובדות בשטח, עוד לפני שתושלם החלוקה של החלקה בין הבעלים השונים.

5. ביום 5.1.2020 ניתן על ידי כב' בית המשפט קמא צו מניעה זמני, ובו נקבע כי הוגשה בקשה לגבי החלקה וכי המערערים או מי מטעמם מנועים מביצוע כל עבודות בניה וכל הנגזר מכך - עד מתן החלטה אחרת (להלן: "**הצו הזמני**" ו"**ההחלטה הראשונה לגבי צו המניעה**").

6. ביום 12.1.2020 הגישו הצדדים בקשה מוסכמת למתן אורכה להגשת התביעה העיקרית בתיק, נוכח קיום משא ומתן ביניהם, והוסכם כי הצו הזמני יישאר בתוקפו עד מתן החלטה אחרת, מבלי שיהא בכך כדי לפגוע בטענות הצדדים. בית המשפט נתן תוקף של החלטה להסכמות.

7. ביום 6.2.2020 ביקשה המשיבה 2, גב' אבו-סרייה (להלן: "**המשיבה 2**") להצטרף להליך. נטען כי אף לה זכויות בחלקה, כי המערערים מנסים "לקבוע עובדות בשטח", טרם חלוקת המקרקעין, בדרך של בנייה שלא כדין ללא היתר בניה על שטחים שאינם שלהם ואף לא צפויים להיות שלהם - ולכן, יש למנוע זאת מהם. בית המשפט קמא נעתר לבקשה - והמשיבה 2 צורפה להליך קמא כתובעת.

8. עוד ביום 6.2.2020 הגישו המערערים את תשובתם לבקשה למתן צו מניעה וטענו כי בהתאם לחלוקה פנימית שבין הבעלים במושע של החלקה, סוכם כי השטח אשר עליו נבנה המבנה יהא בבעלות המערערים, ולכן - בבנייתו הם אינם פוגעים בזכויות של המשיבה 1 או המשיבה 2, והם צירפו לתשובתם תשריט חלוקה מוצע אשר הוכן בשעתו מטעמם של המערערים (להלן: "**התשריט**"). עוד טענו המערערים בתשובתם כי הבנייה מבוצעת בהתאם להיתר בניה כדין, ואף צירפו לתשובתם העתק של התשריט ושל היתר בנייה לגבי מבנה כלשהו בחלקה, משנת 2003. יוער כבר עתה כי על התשריט שצורף, המשיבה 1 והמשיבה 2 אינן חתומות (להלן ביחד: "**המשיבות**").

9. במהלך הדיון שהתקיים ביום 12.2.2020 התברר כי בינתיים, הוגשה תביעה לפירוק השיתוף לגבי החלקה, וכי לצדדים טענות האחד כלפי השני והשלישי לגבי הזכויות הנטענות בחלקה, שיעור הזכויות, האופן בו יש לבצע את החלוקה ועוד. כך, התברר כי קיימת מחלוקת לגבי מגרש אשר סומן בתשריט מגרש 506 (להלן: "**מגרש 506**"), כאשר המערערים טוענים כי המבנה נמצא על מגרש 506 וכי מגרש זה "יהיה שלהם" לפי התשריט המוצע, והמשיבות 1 ו-2 חולקות על הנחות וטענות אלו. לגבי צו המניעה, המערערים טענו כי הרצפה והקירות של המבנה הוקמו זה מכבר, ועתה - המערערים רק ביקשו לצקת את הגג. עוד נטען בדיון כי יציקת הגג בשלבי הכנה, כי טרם בוצעה היציקה עצמה, כי הותקנו פיגומים וקיימים בלוקים בשטח לצורך ביצוע יציקת הבטון, וכי הקבלן אשר הקים את הפיגומים מעוניין להשלים את עבודת יציקת הגג ולקחת את הפיגומים מהשטח (עמ' 2 לפרוטוקול קמא, שורות

12-18). כך, המערערים ביקשו לאפשר להם "רק" להשלים את יציקת הגג וטענו כי הותרת המצב כפי שהוא מסוכנת (עמ' 4 שורה 5).

10. המשיבה 1 הסכימה כי המשטח המהווה את הרצפה נוצק כבר בשנת 2003, לפני 17 שנים, אך טענה כי הבנייה הופסקה אז בשל החלוקה העתידית המוצעת של החלקה, וכי חלק מבעלי הזכויות כיום רכשו או קיבלו את זכויותיהם מכוח עסקאות שבוצעו בשנת 2005 ולאחריה, כי המשיבה 1 קיבלה את הזכויות רק בשנת 2014, ובכל מקרה - כיום - לא ניתן להמשיך בבנייה, שכן היא פוגעת בזכויות במושע של כל הבעלים, ואין לצאת מנקודת הנחה שהשטח אשר עליו נמצא המבנה יישאר בחזקת המערערים, אלא ההיפך, ובכל מקרה - כל עוד אין תשריט חלוקה מוסכם ומאושר וכל עוד אין הסכם חלוקה - כל השותפים מנועים מבנייה בחלקה. אשר להיתר הבנייה - נטען כי לא ניתן לדעת לאיזה מבנה מתייחס ההיתר, היות וקיימים כמה מבנים בחלקה אשר הוקמו מטעם המערערים, ועוד נטען כי ההיתר משנת 2003 ובתוקף למשך 3 שנים בלבד, כך שהוא כבר אינו בתוקף יותר מ-10 שנים ולא ניתן להכשיר את המשך העבודות מכוחו בשנת 2020.

11. ביום 12.2.2020, בתום הדיון, ניתנה החלטה מאת בית המשפט קמא (להלן: "**ההחלטה השנייה לגבי צו המניעה**"). בהחלטה זו נקבע כי המשיבות טוענות כי לפי התשריט שהכינו המערערים, מגרש 506 אמור להיות בעתיד של המשיבה 1, ולכן - יש למנוע את המשך העבודות מטעם המערערים על מגרש זה. וכך, בסעיף 3 להחלטה זו, כותב בית המשפט קמא כי על רקע הטענות הוגשה הבקשה "למתן צו מניעה זמני שיאסור על המשיבים לבצע עבודות בניה כלשהן בשטח המגרש 506 עד להכרעה בתובענה העיקרית שתוגש בהמשך", אך לאחר מכן - נכתב כי לטענת המערערים, המבנה אינו "פולש" למגרש 506 ובכל מקרה, אף אם קיימת פלישה שכזו - יוותרו להם מספיק זכויות לעת חלוקת החלקה אותן יוכלו להעביר למשיבה 1 בתמורה לאותה "פלישה". כלומר, שלשיטתם של המערערים - המבנה אינו במגרש 506, וקיימת אפשרות שהוא רק "פולש" חלקית למגרש 506. ולכן, בהמשך, בסעיפים 11 ו-12 להחלטה נכתב כך:

"למעשה מדובר בבעלות משותפת ... אין חלוקה מאושרת למגרשים שקיבלה תוקף על ידי חתימת כל בעלי החלקה וממילא אסור על אף צד לקבוע עובדות מוגמרות בשטח על בניה של מבנה קבע גם לו הייתה חלוקה כזו שמיעדת למבקשת את מגרש 506 וודאי שאסור למשיבים גם אם יש להם היתר בניה לבנות תוך קיפוח זכויותיה של המבקשת. כלומר אין מקום לביטול צו המניעה.

מאזן הנוחיות נוטה בברור לטובת המבקשת. כל עוד לא נבנה גג הריסת המבנה במקרה שיהיה צורך להרוס אותו עם תום התביעה לפירוק שיתוף היא פשוטה לאין ערוך לאחר יציקת הגג. "

וסיומה של ההחלטה השנייה לגבי צו המניעה הינו שהצו הזמני יישאר על כנו עד למתן פסק דין סופי בתובענה.

12. ביום 13.2.2020, יום לאחר הדיון, הגישה המשיבה 1 את הבקשה הראשונה לפי פקודת ביזיון בית המשפט (להלן: "**הפקודה**" ו-"**בקשת הביזיון הראשונה**"). בבקשה נטען כי לאחר הדיון ביום 12.2.2020, ולמרות שהמערערים ביקשו מפורשות לאפשר להם להשלים את יציקת הגג ובית המשפט קבע חד משמעית שהוא **לא** מאפשר להם לבצע את יציקת הגג - המערערים ביצעו את עבודות יציקת הגג ביום 13.12.2020. לבקשה זו צורפו תמונות מיום 13.2.2020 המתעדות את העבודות של יציקת הגג, אשר בהן ניתן לראות את העבודות במהלך הביצוע, את משאבת הבטון אשר באמצעותה מתבצעת יציקת הגג ואת הפועלים העוסקים בעבודות, ואף צורף תצהיר של חשב המשיבה 1, אשר הצהיר כי הוא צילם את התמונות ביום 13.2.2020 ואף אישור של תלונה שהוגשה למשטרה לגבי

ביצוע העבודות ביום 13.2.2020.

13. ביום 5.3.2020 התקיים דיון בבקשת הביזיון הראשונה. בדיון טען בא כוחם של המערערים כי "היציקה לא בוצעה על ידי המשיבים. אין לי מושג מתי בוצעה היציקה" (עמ' 6, שורה 20), ובהמשך טען כי המערערים שילמו מבעוד מועד לקבלן המבצע עבורם את העבודות, עוד לפני מתן הצו הזמני, הקבלן הפציר בהם לאפשר לו לסיים את העבודות על מנת שיוכל לפרק את הפיגומים ולקחת אותם מהאתר, ולכן - "ככל הנראה שהקבלן ... הוא רצה לקחת את הפיגומים שלו, סיים את היציקה שלו ורצה לעזוב משם ..." (עמ' 7 שורות 15-20). כלומר, שהקבלן - על דעת עצמו, השלים את עבודות יציקת הגג.

14. בהחלטה שניתנה בו ביום (להלן: "**ההחלטה בבקשת הביזיון הראשונה**"), בית המשפט קמא סוקר בקצרה את ההלכות לעניין פקודת ביזיון בית המשפט, קובע כי הצו הזמני הופר, אך ממשיך וקובע כי "בהינתן שמטרת הצו איננה להעניש - אלא למנוע המשך הפרות בעתיד - ראוי לקבוע קנס יומי לכל הפרה עתידית מיום ביצועה - ולא קנס שיוטנה באי תיקון הפרות העבר", ולכן - נקבע כי "ניתן צו המורה כי החל מההפרה הבאה של צו המניעה - ישולם קנס יומי של ₪ 2,000 מתחילת ההפרה ועד להפסקתה".

15. ביום 9.3.2020 הוגש כתב התביעה בתיק העיקרי.

16. ביום 13.3.2020 הוגשה הבקשה השנייה לפי פקודת ביזיון בית המשפט (להלן: "**בקשת הביזיון השנייה**"). בבקשה זו נטען כי ביום 8.3.2020, כלומר - שלושה ימים לאחר ההחלטה בבקשת הביזיון הראשונה, ביצעו המערערים עוד עבודות בנייה בחלקה, הכוללות יישור קרקע על ידי דחפור, הכנת שתי רצפות (פלטות יסוד) לשתי דירות, יציקת הרצפה, והקמת עמודים - והכל כחלק מבניית עוד שתי דירות. שוב, צורפו תמונות אשר מתעדות עבודות בניה, כלי עבודה, מערביל בטון, משאית עם צינור ליציקת בטון, שורה של עמודים (המוקפים מעטפת ירוקה) אשר ניצבים בתוך יציקת בטון, בלוקים, סולמות ושני עובדים. אף לבקשה זו צורף העתק של אישור בדבר הגשת תלונה למשטרה בדבר העבודות ושני תצהירים של נציגי המשיבה 1 אשר ראו את העבודות במועד ביצוען וצילמו את התמונות שצורפו לבקשה.

17. דיון בבקשת הביזיון השנייה התקיים ביום 18.3.2020. בדיון זה, טענו באי כוחן של המשיבות כי העבודות מטעם המערערים ממשיכות למרות ההחלטות הקודמות והפנו לרצף של תמונות: האחת, מיום 8.3.2020 שם ניתן לראות מחפרון מיישר את הקרקע, לאחר מכן - תמונות מיום 10.3.2020 בהן ניתן לראות מערביל בטון, תמונות מיום 12.3.2020 שם ניתן להבחין בהכנה ליציקת גגות נוספת, ותמונה מיום 16.3.2020 (אשר צולמה לאחר שהוגשה הבקשה השנייה) בה ניתן לראות שהבנייה לא הופסקה (עמ' 9 לפרוטוקול שורה 14 עד עמ' 10, שורה 6).

18. בית המשפט שאל את בא כוח המערערים אם אכן בוצעו עוד עבודות לאחר יום 5.3.2020, כלומר לאחר ההחלטה בבקשת הביזיון הראשונה, ותשובתו הייתה מעורפלת ומתחמקת. טענתו הייתה כי קיימים שני בניינים שונים בשטח, וכי הבניינים בהם בוצעו עבודות, לא הוקמו "מאפס מהיסודות והקרקע", אלא שרק "בוצעו שם תיקונים בתוך שני הבניינים האלה אבל עבודות חדשות אף אחד לא ביצע" (עמ' 10 שורות 9-15).

19. עוד באותו היום, 18.3.2020, נתן בית המשפט קמא את ההחלטה בבקשה השנייה לביזיון (להלן: **"ההחלטה בבקשת הביזיון השנייה"**), ובה קבע כי המחלוקת שהייתה בדיון סבה סביב טענת המערערים כי העבודות שבוצעו לאחר ההחלטה בבקשת הביזיון הראשונה היו "רק" שיפוצים של בנייה קיימת, אך מהתמונות שהוצגו בדיון נראה שמדובר בבנייה שלא הייתה קיימת ביום 5.3.2020 - אשר ברור שמבוצעת על ידי המערערים או מי מטעמם, ואף ברור כי אין המדובר בשיפוצים של מבנה שהיה קיים. לכן, נקבע כי:

"במצב דברים זה ברור שיש לאכוף על המשיבים את הפסקת הבנייה והחזרת המצב לקדמותו - ואני מורה כי עד להחזרת המצב לקדמותו כאמור, הריסת כל מה שנעשה לאחר 5.3.20 והפסקת המשך העבודות - ישלמו המשיבים קנס יומי של 2,000 ₪ - החל מהיום",

וזאת אגב פסיקת הוצאות לחובת המערערים (להלן: **"ההוצאות"**).

20. ביום 9.5.2020 הוגש כתב ההגנה בתיק העיקרי.

21. ביום 26.5.2020 הגישו המערערים בקשה לעיון חוזר בהחלטות בדבר צו המניעה. הוגשו תשובות מטעם המשיבות, וביום 19.6.2020 בית המשפט קמא קבע כי שקל את טענות הצדדים ולא מצא לנכון לשנות את החלטותיו הקודמות לעניין צו המניעה (להלן: **"ההחלטה בבקשה הראשונה לעיון חוזר"**). על ההחלטה בבקשה הראשונה לעיון חוזר הוגשה בקשת רשות ערעור (בתיק רע"א 31114-07-20), וביום 19.7.2020 דחה בית המשפט המחוזי את בקשת רשות הערעור (כב' השופט העמית יגאל גריל), הן לגבי צו המניעה והן לגבי ההחלטה בבקשה לעיון חוזר (להלן: **"ההחלטה בבר"ע הראשונה"**).

22. ביום 3.8.2020 הוגש הערעור הנוכחי, מטעם המערערים. בהודעת הערעור מוזכרות ארבע מתוך ההחלטות שנסקרו מעלה: ההחלטה השנייה לגבי צו המניעה מיום 12.2.2020, ההחלטה בבקשת הביזיון הראשונה מיום 5.3.2020, ההחלטה בבקשת הביזיון השנייה מיום 18.3.2020, וההחלטה בבקשה הראשונה לעיון חוזר מיום 19.6.2020. לא ניתן להבין באופן ברור אם הערעור מוגש לגבי כל ארבע ההחלטות שמא רק לגבי חלק מהן - אך ברור כי המערערים טוענים כי בית המשפט קמא שגה עת קבע שהם מפירים את החלטותיו ואת הצווים אשר יצאו מלפניו ושגה עת הטיל עליהם סנקציות מכוח הפקודה.

23. עוד בתיק קמא - ביום 14.8.2020 הוגשה הבקשה השלישית לפי פקודת ביזיון בית המשפט, בה נטען כי המערערים ממשיכים בביצוע העבודות בחלקה. בית המשפט קמא קבע כי היות והוגש הערעור הנוכחי לגבי "מקבץ" ההחלטות לגבי ביזיון בית המשפט - אין מקום ששתי ערכאות ידונו במקביל באותה סוגיה. המשיבות ביקשו כי בית המשפט קמא ישקול שנית את עמדתו במסגרת עיון חוזר, היות וביום 18.8.2020 ניתנה החלטה בתיק הערעור הנוכחי לפיה ככל שיש אירועים שהתרחשו אחרי הגשת הערעור וקמה לבית המשפט קמא הסמכות לדון בהם - עליו לדון בהם (החלטת כב' השופטת רבקה פוקס). וכך, התקיים עוד דיון בבית המשפט קמא, ביום 7.9.2020. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים - בית המשפט קמא קבע כדלקמן: "לא מדובר בהפרה של צו מניעה חדש שניתן על בסיס מערכת עובדות שונה אלא באותו צו מניעה שמטבע הדברים מופר באופן אחר כל פעם - עם התקדמות הבנייה. הסנקציה של הקנס היומי שנקבעה חלה במידה שווה על כל בנייה בכל חלק של החלקה, והבקשה להגדיל את הקנס היומי היא במהותה בקשה לעיון חוזר שלא אדון בה בטרם ינתן פסק דין בערעור שתלוי ועומד בבית המשפט המחוזי". לאחר האמור, שוב הוגשה מטעם המערערים בקשה לעיון חוזר (להלן: **"הבקשה השנייה לעיון חוזר"**), ובית המשפט קמא קבע ביום

4.10.2020 כי אין מקום לשנות מהחלטותיו הקודמות (להלן: "ההחלטה בבקשה השנייה לעיון חוזר").

24. ביום 15.11.2020 הגישו המערערים בקשת רשות ערעור גם לגבי ההחלטה בבקשה השנייה לעיון חוזר. בקשתם זו נדחתה, בהחלטה מיום 8.12.2020 (על ידי כב' השופט דאוד מאזן), אשר אף בה נכתב כי לא נפלה שגגה מלפניו של בית המשפט קמא עת החליט להותיר בעינו את צו המניעה וכי אין נסיבות המצדיקות את שינוי ההחלטות הקודמות (להלן: "ההחלטה בבר"ע השנייה").

25. בין לבין, עבר התיק העיקרי לטיפול של כב' השופטת יפעת אונגר-ביטון, והוא קבוע לשיבה בחודש מאי 2021.

הערעור הנוכחי -

26. לאחר ההקדמה הארוכה במיוחד, נשוב לטענות הצדדים בערעור הנוכחי.

טענות המערערים בהודעת הערעור -

27. כפי שכבר אוזכר מעלה, לא הוגדר בבירור על איזו מבין ארבע ההחלטות שניתנו על ידי בית המשפט קמא עובר למועד הגשת הערעור - נסוב הערעור. ברור כי הוא לא יכול להתייחס להחלטה בבקשה הראשונה לעיון חוזר, שכן לגביה קיימת ההחלטה בבר"ע הראשונה. נותרנו אם כן, עם ההחלטות מהימים 12.2.2020, 5.3.2020 ו-18.3.2020.

28. בפתח הודעת הערעור, מפרטים המערערים את טענותיהם לגבי הזכויות שלהם בחלקה, ובהמשך, הם מתארים חלק מההחלטות שניתנו בבית המשפט קמא. בנימוקי הערעור (עמ' 5) מעלים המערערים את ארבע הטענות הבאות (ואותן בלבד), בהתייחס להליך בבית המשפט קמא:

בסעיף 1 - נטען כי שגה בית המשפט קמא שעה שלא קיים "הליך בירור אמיתי באשר להפרות הנטענות", ועוד נטען כי "לאורך כל ההליך כולו סירב בית המשפט לבקשה כי המצהירים יחקרו על ידי הצדדים ובהיעדר חקירתם לא היה ניתן לרדת לחקר האמת".

בסעיף 2 - נטען כי שגה בית המשפט קמא שעה שלא נימק את קביעותיו "באופן נהיר וברור לצדדים". עוד נטען בהקשר זה כי בית המשפט קמא התייחס למגרש 506, אך "סימן מגרש זה אינו מצוי במרשם ו/או בשטח המקרקעין המוחזקים על ידי המערערים".

סעיף 3 - כולל את הטענה כי שגה בית המשפט קמא עת "לא נימק מהי אופי ההפרה של צו המניעה, לא סימן באיזה חלק בוצעה ההפרה הנטענת ומה אופייה ואין היא משתלבת עם טענות המשיבות ובאיזה מידה היא נוגסת בזכויות הנטענות על ידן", ועוד נטען כי לא ברור באיזו דרך הוגשו הראיות לעניין ההפרה הנטענת, ולא ניתן לדעת באילו צילומים עיין בית המשפט הנכבד שכן הצילומים לא סומנו, וכך - לא ניתן לדעת מהי מידת המהימנות של הצילומים ועל ידי מי נערכו.

בסעיף 4 - הטענה היא כי שגה בית המשפט עת השית על המערערים את ההוצאות.

הבקשה לסילוק הערעור על הסף -

29. נזכיר כי הערעור הוגש ביום 3.8.2020. המשיבות, הגישו מטעמן בקשה לסילוק הערעור על הסף מחמת האיחור בהגשתו, שכן הוא למעשה מתייחס להחלטות מהחודשים פברואר ומרץ 2020 אך הוגש רק באוגוסט 2020.

30. בתשובה לבקשה זו - טענו המערערים כי לאחר שניתנה ההחלטה בבקשת הביזיון השנייה, ביום 18.3.2020, "הוקפאו" המועדים בשל צווי החירום שהוצאו בשל התפרצות נגיף הקורונה, ולכן - הבקשה הראשונה לעיון חוזר הוגשה רק בסוף חודש מאי 2020, ההחלטה בבקשה הראשונה לעיון חוזר ניתנה רק ביוני 2020, ההחלטה בבר"ע הראשונה ניתנה רק ביום 19.7.2020 - ולכן, אין כל איחור בהגשת הערעור הנוכחי ביום 3.8.2020.

טענות הצדדים בדיון -

31. טענות המערערים - במהלך הדיון שהתקיים בפנינו חזר בא כוחם של המערערים על טענותיו כי הערעור לא הוגש באיחור, ועמדתו היא שיש למנות את "המועד הקובע" מהיום שבו ניתנה ההחלטה בבר"ע הראשונה (החלטה מיום 19.7.2020).

32. לגופו של ערעור, חזר בא כוחם של המערערים על הטענות שבהודעת הערעור והוסיף וטען כי קיים תשריט חלוקה לגבי החלוקה, אשר ממנו עולה שהמבנים שנבנו אמורים להיות בשטח שאותו יקבלו המערערים לאחר החלוקה (והוא אף ביקש להציג במהלך הדיון תשריט נוסף, **שאיננו** התשריט המוגדר מעלה (שהוגש לבית המשפט קמא), אשר עליו מופיעים בצבעים שונים הצעות החלוקה של הצדדים לגבי פירוק השיתוף בחלוקה - להלן: "**התשריט החדש**"). עוד נטען כי כל ההחלטות של בית המשפט קמא נשוא הערעור מתייחסות רק למגרש 506, כי המערערים סברו שהצו הזמני וההחלטות מתייחסות רק למגרש 506, ולכן - לא בוצעה מטעמם הפרה של צו המניעה או של ההחלטות העוקבות.

33. בהמשך, נטען כי אף אם הייתה הפרה - יש משמעות למיקום של ההפרה, שכן אם (לפי התשריט החדש) ההפרה הינה בשטח שאמור להיות "של המערערים" אזי שבית המשפט היה אמור להימנע מהשתת סנקציות מכוח הפקודה, וכדבריו: "אני אומר שאם הייתה הפרה אז היא בתוך החלק שממילא יישאר בידיהם".

34. טענה נוספת אשר הייתה בפי בא כוחם של המערערים הייתה שאף אם בוצעה הפרה, המדובר היה רק בהפרה מצד המערערת 3, ולמרות זאת - ההחלטות קמא מתייחסות לכל המערערים כמקשה אחת.

35. טענות המשיבות - המשיבות חזרו על הבקשה לסלק את הערעור על הסף בשל מועד הגשתו וטענו כי המועדים הרלבנטיים הינם המועדים בהם ניתנו ההחלטות מושא הערעור ולא המועד בו ניתנה ההחלטה בבר"ע הראשונה.

36. מעבר לכך, נטען כי יש לדחות את הערעור לגופו, וכי לא ניתן להעלות בדיון טענות אשר לא קיימות בהודעת הערעור, כגון הטענה לפיה ההחלטות מתייחסות רק למגרש 506 (מה גם שטענה זו אינה נכונה ומטעה), או כגון הטענה לפיה על פי התשריט החדש השטח שעליו בוצעו ההפרות אמור להיות "ממילא" של המערערים (ולו מן הטעם שהמדובר בתשריט שהכינו המערערים אשר אינו מוסכם ואינו חתום).

דין והכרעה -

37. לאחר שקילת טענות הצדדים, אציע לדחות את הערעור.

38. מועד הגשת הערעור - ההחלטות אשר עליהן מלינים המערערים ניתנו בחודשים פברואר ומרץ 2020. לא ניתן להגיש ערעור לגבי החלטות אלו באוגוסט 2020, ללא קבלת ארכה להגשת הערעור. טענת המערערים כי הערעור הוגש במועד שבו הוגש בשל הזיקה להחלטה שניתנה בבר"ע הראשונה אינה יכולה לסייע בעדם. ראשית, יש לראות כי גם הבקשה לעיון חוזר הוגשה פרק זמן משמעותי לאחר ההחלטה "האחרונה בסדרה". שנית, בקשה לעיון חוזר אינה יכולה להוות תחליף להגשת ערעור לערכאה המוסמכת, ובוודאי שלא ניתן לטעון להארכת המועדים להגשת ערעור כדין בשל ההליכים הכרוכים באותה בקשה לעיון חוזר. שהרי אם לא כן, יוכל כל בעל דין להגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה זו או אחרת, בטענה שהשתנו הנסיבות או בכל טענה אחרת המצדיקה לכאורה עיון חוזר, גם שנה לאחר ההחלטה אשר עליה הוא רוצה להשיג, וככל שלא תתקבל בקשתו - יוכל "להאריך לעצמו" את המועד להגשת הערעור אשר נקבע בתקנות הרלבנטיות.

39. המערערים אמנם היו יכולים לנקוט בכמה מסלולים דיוניים חלופיים - או הגשת ערעור או הגשת בקשה לעיון חוזר, אך הם ידעו (או שהיו חייבים לדעת) כי בעוד שבקשה לעיון חוזר ניתן להגיש בכל עת (אם יש נסיבות חדשות) אזי שערעור ניתן להגיש רק במועדים הקבועים בחוק, וככל שהחליטו לנקוט בהליך אחד - ללא הגשת בקשת ארכה להגשת ערעור למקרה שבקשתם לעיון חוזר תידחה - הרי שהם מנועים מהגשתו באיחור כה משמעותי. ויובהר, כי אף אם ניקח בחשבון את התקופות שבהן ניתנו אורכות להגשת ערעורים בשל נגיף הקורונה - עדיין, הערעור הוגש באיחור של כמעט שלושה חודשים יחסית למועד שבו ניתנה ההחלטה האחרונה נשוא הערעור, ביום 18.3.2020.

40. זאת ועוד. ככל שהמערערים רצו לקיים הליך ערעורי "של ממש" בשל הטענות שבפיהם בהתייחס לצו הזמני, היה עליהם למהר ולהגיש את הערעור מיד לאחר שניתנה ההחלטה השנייה לגבי צו המניעה ולא להמתין עד שתוגשנה הבקשות לביזיון. כלומר, שאם הטענה הבסיסית אשר בפי המערערים היא שבכלל לא היה מקום לתת את צו המניעה מלכתחילה, שכן הם זכאים לבצע את הבנייה בשטח "אמור להיות שלהם" - היה עליהם למהר ולהגיש ערעור לאחר ההחלטה מיום 12.2.2020. בדומה, ככל שהמערערים סברו כי לא היה מקום לקבוע כי הם הפרו את הצו הזמני - היה עליהם למהר ולהגיש ערעור לגבי ההחלטה בבקשת הביזיון הראשונה, כלומר מיד לאחר יום 5.3.2020, ולא להותיר את ההחלטה על כנה עד אשר הוגשה הבקשה השנייה לביזיון.

41. עוד נוסף כי הפסיקה קבעה שעל בעל דין למהר ולפתוח בהליכים במועד המוקדם ביותר האפשרי ולא להמתין עד היום האחרון, אף אם התקנות מאפשרות לו פרק זמן נוסף לנקוט בהליך זה או אחר. קל וחומר, שעה שעל הפרק צו מניעה והחלטות בשתי בקשות לפי הפקודה, אשר השנייה כרוכה בסנקציות. ובמילים אחרות - אף אם ניתן היה להגיש את הערעור תוך 30 או 45 יום ממועד מתן כל אחת מההחלטות נשוא הערעור - היה על המערערים להגיש את הערעור המבוקש לגבי כל אחת מההחלטות מיד לאחר המועד שבו ניתנה ההחלטה, ולא לחכות עד "היום האחרון" (ולא למותר לציין כי בתי המשפט היו ערוכים לקיים דיונים בבקשות דחופות לאורך כל תקופת הזמן בה עסקינן).

42. לכן, יש לקבל את בקשת המשיבות לסילוק הערעור על הסף נוכח האיחור בהגשתו.

הטענות בערעור עצמו -

43. מעבר לאמור ומעבר לצורך, מצאתי להוסיף כי היה מקום לדחות את הערעור גם לגופו, ואנמק בקצרה.

44. באשר לטענת המערערים כי בית המשפט קמא לא קיים "הליך בירור אמיתי באשר להפרות הנטענות" אומר כי בית המשפט בירר את הטענות, שמע את עמדות הצדדים ועיין במסמכים שהוצגו לעיונו ולא ניתן לומר שלא התקיים בירור "אמיתי" בכל השלבים בהם עסקינן. עוד יש לראות כי בהחלטה השנייה לגבי צו המניעה נקבע בבירור שאין צורך להכריע בשאלה אם המיקום של המבנה מצוי בשטח שאולי יהיה בעתיד של המערערים אם לאו, שכן כל

עוד המדובר בבעלות משותפת במושע של כל החלקה וכל עוד אין הסכם חלוקה מוסכם ומאושר - אסור על אף צד לקבוע עובדות מוגמרות בשטח. אני מסכימה עם קביעה זו, ואף מסכימה שאין צורך "בבירור ממשי" של הטענות לגבי החלוקה העתידית בשלב המקדמי של הדיון - וזאת כאשר החלוקה תתבצע בסופו של התיק העיקרי. עוד יש לזכור כי באותו השלב - המערערים "רק" ביקשו לאשר להם להשלים את יציקת הגג, של הטענה כי הותרת המצב כפי שהוא מסוכנת ובשל "שהקבלן רוצה את הפיגומים שלו", ולא היה כל מקום לבירור נוסף לגבי טענות אלו. כאשר להחלטה בבקשת הביזיון הראשונה - אף שם לא היה כל צורך לקיים "בירור אמיתי" שכן המערערים הודו שהעבודות בוצעו, והטענה הייתה שהקבלן ביצע זאת כיון שרצה לסלק את הפיגומים מהאתר. היות והצו הזמני קבע במפורש כי איסור ביצוע העבודות חל על המערערים **או מי מטעמם** - לא היה כל צורך לבחון את הטענה לפיה הקבלן ביצע את העבודות "על דעת עצמו". בדומה, גם לעת התבררה בקשת הביזיון השנייה לא היה כל צורך בבירור מעמיק יותר מאשר זה שהתקיים, שכן בדיון זה עמדת המערערים הייתה שהצו לא הופר היות והם "רק" ביצעו "שיפוץ" של מבנה קיים, ובית המשפט קמא קבי שמהתמונות עולה שיש לדחות טענה זו מכל וכל (ואני מסכימה עם קביעה זו).

45. באשר לחלק השני של טענת המערערים בהקשר זה - עמדתם היא כי "לאורך כל ההליך כולו סירב בית המשפט לבקשה כי המצהירים יחקרו על ידי הצדדים ובהיעדר חקירתם לא היה ניתן לרדת לחקר האמת". אלא שאין בפרוטוקולים של בית המשפט קמא או בכל מקום אחר בתיק קמא אינדיקציה לדרישה של המערערים לחקור את המצהירים מטעם המשיבה 1, וזאת בנוסף על האמור מעלה, כלומר - שלא היה מקום לחקור את המצהירים לגבי עצם קיום העבודות שעה שהטענות הינן שהקבלן הוא שהפר את הצו או שהמדובר "רק בשיפוץ".

46. הטענה השנייה שבהודעת הערעור הייתה שבית המשפט קמא לא נימק את קביעותיו "באופן נהיר וברור לצדדים". דומה, לאור הסקירה של כל ההליכים בבית המשפט קמא, והציטוטים החלקיים מההחלטות קמא - שאין בבסיס טענה זו כל ממש.

47. עוד נטען בהקשר זה כי בית המשפט קמא התייחס למגרש 506, אך "סימון מגרש זה אינו מצוי במרשם ו/או בשטח המקרקעין המוחזקים על ידי המערערים". עוד אתייחס בהמשך למגרש 506, אך בשלב זה יש לומר שמגרש 506 מוזכר רק באחת ההחלטות נשוא הערעור, בהחלטה השנייה לגבי צו המניעה - ובית המשפט הוא זה שמדגיש כי המדובר בשטח ששורטט כמגרש 506 במסמך שהציגו המערערים, אבל אין המדובר בתשריט מחייב, אין המדובר בתשריט מוסכם, ולכן הגדרת תא השטח כמגרש 506 אינה בעלת נפקות ואינה יכולה לשנות מהמסקנה שכל עוד אין הסכם חלוקה - הבעלות הינה במושע. לכן, אין מדובר במגרש שמופיע בתוכנית חלוקה מחייבת, המגרש בוודאי שלא מופיע "במרשם" ולא היה כל צורך לברר מהם הגבולות המוצעים של מגרש ומי מחזיק בשטח - בשלב הדיוני הנוכחי.

48. הטענה שהופיעה בסעיף 3 להודעת הערעור הייתה שבית המשפט קמא "לא נימק מהי אופי ההפרה של צו המניעה, לא סימן באיזה חלק בוצעה ההפרה הנטענת ומה אופייה ואין היא משתלבת עם טענות המשיבות ובאיזה מידה היא נוגסת בזכויות הנטענות על ידן". בית המשפט קמא פירט מהי אופי ההפרה - כאשר בפעם הראשונה המדובר היה ביציקת הגג ובפעם השנייה בהקמת המשטח, הקמת העמודים והכנה ליציקה נוספת - וזאת אגב הפנייה לתמונות שצורפו לשתי בקשות הביזיון ולתמונות נוספות שהוגשו בדיון. בית המשפט גם פירט ונימק כיצד ההפרות "משתלבות עם טענות המשיבות" ולמעשה לא היה צורך לפרט פירוט רב שכן - כל עוד אסור לבצע כל עבודה שהיא בחלקה ומתברר שבוצעה עבודה - לא ברור לי איזה פירוט נוסף נדרש.

49. עוד נטען בסעיף זה כי לא ברור באיזו דרך הוגשו הראיות לעניין ההפרה הנטענת, ולא ניתן לדעת באילו צילומים עיין בית המשפט הנכבד שכן הצילומים לא סומנו, וכך - לא ניתן לדעת מהי מידת המהימנות של הצילומים ועל ידי מי נערכו. כאן, יש להעיר כי היה על בית המשפט קמא לסמן את התמונות שהוגשו במהלך הדיון בבקשת הביזיון השנייה ויש להצר על כך שהוא לא עשה כן. במהלך הדיון שהתקיים בפנינו הוצגו אף לנו התמונות אשר הוצגו לבית המשפט קמא ואכן ניתן לראות כי הן לא מסומנות - ומן הראוי היה לסמן אותן כמוצג במהלך הדיון. אלא, שההחלטות נשוא הערעור בבקשות הביזיון לא מבוססות על התמונות שהוצגו בדיון אלא על התמונות שצורפו לבקשות הביזיון. כפי

שכבר צוין, לשתי הבקשות צורף תצהיר של מי שצילם את התמונות וצורפו תמונות ברורות הממחישות את הטענות בדבר הבנייה, ולא למותר לציין שוב כי המערערים לא הכחישו את עצם ביצוע העבודות, לא בדיון בבקשת הביזיון הראשונה (לגבי הגג שהקבלן יצק) ולא בדיון בבקשת הביזיון השנייה (לגבי עבודות "השיפוץ").

50. בסעיף 4 להודעת הערעור נטען כי שגה בית המשפט עת השית על המערערים את ההוצאות, אלא שלשיטתי בדין הוטלו ההוצאות וממילא בית המשפט שלערעור אינו מתערב בכגון דא.

51. ומה עם הטענות שהועלו במהלך הדיון? אזכיר כי בדיון שהתקיים בפנינו הועלו עוד טענות אשר לא מופיעות בהודעת הערעור, ויש לדחות בהיותן חורגות מגדרי הערעור.

52. מעבר לכך, אין בהן ממש.

הטענה האחת היא כי לפי התשריט החדש - המבנים שנבנו אמורים להיות בשטח שאותו יקבלו המערערים לאחר החלוקה כך שהמדובר בשטח "שיהיה שלהם ממילא". ברי כי הטענה שהשטח "יהיה של המערערים" הינה טענה שאין לה כל בסיס כל עוד מתנהלת התביעה לפירוק השיתוף וכל עוד אין חלוקה מוסכמת.

הטענה השנייה היא כל ההחלטות של בית המשפט קמא נשוא הערעור מתייחסות רק למגרש 506, כי המערערים סברו שהצו הזמני וההחלטות מתייחסות רק למגרש 506, ולכן - לא בוצעה מטעמים הפרה של צו המניעה או של ההחלטות העוקבות. טענה זו מקוממת ומטעה. הצו הזמני ניתן לגבי כל החלקה. ההחלטה השנייה לגבי צו המניעה, המזכירה את מגרש 506, קובעת במפורש כי הצדדים חלוקים לגבי תיחום מגרש 506 ולגבי השאלה אם העבודות המבוצעות נמצאות בתוך המגרש המיועד או שמא בחלקו, ועוד נקבע במפורש כי :

"גם לו הייתה חלוקה כזו שמיעדת למבקשת את מגרש 506 וודאי שאסור למשיבים גם אם יש להם היתר בניה לבנות תוך קיפוח זכויותיה של המבקשת. כלומר אין מקום לביטול צו המניעה."

כלומר, שבית המשפט קמא קובע כי הצו הזמני לא מתייחס רק למגרש זה או אחר, ולו מן הטעם שאין הסכמות לגבי המגרש, ולכן "אין מקום לבטל את צו המניעה", כלומר - את הצו הזמני שחל לגבי כל החלקה. כך גם בהמשך, ברור מההחלטות שהן מתייחסות לצו הזמני שמשתרע על כל החלקה ולא רק על מגרש זה או אחר. מה גם, שלו היו המערערים סבורים שהצו הזמני מתייחס רק למגרש 506 ולכן הם לא ביצעו כל הפרה שלו בעת שבוצעה היציקה של הגג - הם היו צריכים לטעון זאת בעת הדיון בבקשת הביזיון הראשונה. אך הם לא עשו זאת, ואף לא העלו את הטענה בעת הדיון בבקשת הביזיון השנייה, לא העלו את הטענה בהודעת הערעור - והיא עלתה לראשונה בדיון בערעור.

53. הטענה השלישית שהושמעה בדיון הייתה שאף אם בוצעו הפרות של הצו הזמני, המדובר היה רק בהפרה מצד המערערת 3 ולא מצד כל חמשת המערערים. טענה זו, שאף לה אין זכר בהליכים קמא או בהודעת הערעור, אינה יכולה להישמע בשלב זה והיא נעדרת כל ביסוס.

סיכום -

54. נוכח כל האמור מעלה, עמדתי היא כי יש לדחות את הערעור על הסף בשל שהוגש באיחור, ואף לגופו - לא מצאתי עילה להתערב בהחלטות נשוא הערעור.

55. עם זאת, יש להעיר שוב כי לעתיד לבוא - ייטיב בית המשפט קמא לו יסמן את התמונות אשר מוגשות במהלך הדיון ואם הצדדים מפנים לפרט מסוים אשר בתמונה - לסמנו ב-X או בכל אופן אחר - וזאת לצורך הוכחת מצב עבודות הבניה שנעשו עד מועד קונקרטי, ועל מנת שניתן יהיה לבחון באופן ברור טענה עתידית לשינוי במצב תוך הפרת צו שיפוטי.

עוד יוער כי בהחלטה בבקשת הביזיון השנייה נקבע כי הקנס היומי יושת על המערערים ככל שימשיכו לבצע

הפרות של הצו הזמני מיום מתן ההחלטה ואילך (כלומר - לאחר 18.3.2020) וכל עוד לא ישיבו את המצב לקדמותו, כלומר - למצב ביום 5.3.2020. אני סבורה כי יש קושי במתן צו לפי הפקודה המחייב את השבת המצב לקדמותו, וייתכן ומן הראוי היה להמתין עד ההכרעה בתיק העיקרי. אלא, שבאופן עקרוני הפסיקה קבעה כי מקום שניתן להשיב את המצב לקדמותו (היינו - למצב הדברים כפי שהיה בטרם הופר הצו שאת אכיפתו מבקשים) ניתן לכפות על המשיב הריסת הבנייה, במסגרת סעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט, למרות שנוכח אופיו של ההליך לפי פקודת ביזיון בית המשפט (המצוי בין המשפט האזרחי למשפט הפלילי) ונוכח מטרתו - הצופה פני העתיד, לא במהרה ייתן בית המשפט צו עשה לגבי פעולות שנעשו בעבר ולא במהרה יורה על הריסה של מה שנבנה (וראו את המ' 816/69 **עכווי נ' כיאל**, פ"ד כד(1) 318 (1970); ע"פ 300/74 **מדינת ישראל נ' יהודה ארזי**, פ"ד כ"ט (1) 813, בעמ' 826; עפ"א (מחוזי חיפה) 5401-08-19 **וליד חאלד ג'ראד נ' מדינת ישראל** (25.8.2019); בר"ע (מחוזי חיפה) 2242/07 **כמאל חנא חדאד נ' אנטון ג'ריס** (31.12.2007)). במקרה הנוכחי, המערערים כלל לא העלו כל טענה לגבי נושא זה, כלומר לגבי החלק האמור של ההחלטה מיום 18.3.2020 המורה על השבת המצב לקדמותו ולא העלו טיעונים לגבי השאלה אם ניתן או אם ראוי לאכוף באמצעות הפקודה את השבת המצב לקדמותו, מה גם שהערעור כולו ממילא נדחה על הסף בשל המועד בו הוגש - ולכן, אין צורך להרחיב עוד.

ת. נאות-פרי, שופטת

סגן הנשיא השופט אברהם אליקים [אב"ד]:

אני מסכים לתוצאה אליה הגיעה חברתי השופטת תמר נאות פרי ודין הערעור להידחות בשל האיחור בהגשתו. המערערים בחרו לנסח הערעור בצורה עמומה, חובה היה עליהם לפרט כבר בפתח הערעור מהי ההחלטה עליה הוא מוגש, מתי התקבלה על ידיהם ואם מנין הימים כולל ימים בלתי נמנים, לציין בדיוק את משך התקופה. גם בתגובתם בכתב לבקשה למחיקה על הסף וגם בדיון, נותרו הנתונים בנושא זה מעורפלים.

אני מסכים עם חברתי כי עצם הגשת בקשה לעיון חוזר אינה מפסיקה את מנין הימים להגשת ערעור (ראו למשל, רע"א 1788/20 **אברג'ל נ' אלקטרו איילנד בע"מ** (17.9.2020), בע"מ 7684/15 **פלוני נ' פלוני** (7.2.2016); בש"א 5690/18 **ודובין נ' כונס הנכסים הרשמי** (3.10.2018)).

עיון בהודעות השונות בדבר מצב החירום מראה כי הוא חל מיום 22.3.2020 והוארך עד 17.5.2020, במקביל נדחתה תחילת פגרת בתי המשפט ליום 11.8.2020, כך שניתן לראות כי גם אם אתחיל למנות את מועד הגשת הערעור ממועד ההחלטה האחרונה, החלטה מיום 18.3.2020, עד ליום הגשת הערעור - 3.8.2020, חלפו 78 ימים במהלכם לא הוגש הערעור וצודקת חברתי, כי המערערים לא היו צריכים להמתין ליום האחרון (או 78 יום לאחריו) וגם לא להחלפת ייצוג.

בחינת ההליכים מיום מתן ההחלטה בצו המניעה הזמני ועד למתן ההחלטה מיום 18.3.2020 מראה כי המערערים ביזו את החלטת בית המשפט ולא הייתה מניעה להוציא במקרה זה צו על פי פקודת ביזיון בית משפט, הגם שמדובר בצו מניעה זמני ובסופו של הליך מתבקש גם סעד של הריסת הבניה הבלתי חוקית לרבות הגג, כמובן כפוף להוכחת הטענות על ידי המשיבים.

בהתחשב בעובדה כי מדובר בהליך פלילי הכרוך בהטלת קנס יומי על המערערים נדרשת וודאות. בית המשפט קמא

קבע למעשה כנקודת ייחוס את יום 5.3.2020, כך שכל שינוי במצב לאחר אותו מועד מחייב תשלום קנס יומי, אך לטעמי מן הראוי היה להגדיר במפורש את תמונת המצב (תרתי משמע) שכל סטייה ממנה תחשב הפרה. לעניין זה ראו כי בית משפט קמא התייחס לתמונות ללא הגדרתן בהחלטה, ללא סימון כמוצג (מהפרוטוקול עולה כי הוצגו בפניו תמונות מארבעה מועדים שונים: 8.3.20, 10.3.20, 12.3.20, 16.3.20 שתוכן משקף נקודות מבט שונות, כך שניתן גם להגדיר במפורש כי כל שינוי ביחס למתואר בתמונות אלו ייחשב הפרת צו המניעה הזמני).

**א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]**

השופט ארז פורת:

אני מצטרף לחוות דעתה של חברתי, השופטת נאות פרי, ולדחיית הערעור, מטעמיה.

א. פורת, שופט

סיכום -

הוחלט פה אחד לדחות את הערעור.

לבקשת הצדדים הם לא מוזמנים לשימוע פסק הדין והמזכירות תשלח להם את פסק הדין בדואר.

ניתן היום, ה' טבת תשפ"א, 20 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

א. פורת, שופט

**ת. נאות-פרי,
שופטת**

**א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]**